

פרשת קרח

ויקח קרח. פירוש רש"י קרח שפקח היה מה ראה לשטות זה. הסביר כ"ק מרן אדמו"ר הרמ"מ **מלעלוב זצ"ל** קרח שפיקח היה מה ראה לשטות זה להיות פקח.

ונראה להסביר את הענין, כבר דברנו בשבועות שיש שתי סוגי תמים, יש תמים בפרשת ויקרא ששם מדובר על קרבנות להקריב אותם על המזבח, ושם כתוב שצריכים להיות תמים בלי שום מום. ויש עוד תמים בפרשת שופטים ששם כתוב תמים תהיה עם ד' אלוקיך. דהיינו עבודת האדם הוא להיות בכל דבר קודם תמים של פרשת שופטים להאמין בהקב"ה שכל דבר שקורה לך הוא מאתו ית' שמו, וברגע שאדם חי עם הקב"ה בכזה צורה אז יהיה תמים של פרשת ויקרא ולא יהיה חסר לו שום דבר בעולם. דהיינו כל החסר שיש לך מגיע בגלל שאתה לא חי עם הקב"ה ואתה חי שאתה עושה כל דבר, ואז הקב"ה מביא לך חיסרון כדי להזכיר לך להגיע להכרה שיש בורא ומנהיג לבירה, וברגע שאדם חי אחד עם הקב"ה אז לא יחסר לו שום דבר ברוחניות ובגשמיות.

קרח לא היה תמים אלא פקח וממילא הרגיש שחסר לו משהו ולא היה שמח עם מה שיש לו. לעומת זאת משה רבינו היה עניו מאוד מכל האדם אשר על פני האדמה והיה שמח עם מה שיש לו וממילא לא היה לו חסר לו שום דבר. וזה הכוונה בהנ"ל מה ראה לקרח להיות פקח כי זה גרם לו להיכנס לאדמה, ואם היה הולך עם תמימות זה לא היה קורה כלל.

איזהו עשיר השמח בחלקו. לכאורה איך אפשר להיות שמח הלא חסר לי כמה דברים, אלא תלוי איך אתה חי, אדם שחי בחיצוניות אז יש לו רק חלק ממה שמגיע לו ואז באמת הוא לא יכול להיות שמח כלל, אבל אדם שחי עם הפנימיות אז שמח עם מה שיש לו, ומה שחסר לו בא ללמד אותו שמה שיש לו הוא לא שלו אלא של הקב"ה. א"כ איזהו עשיר השמח בחלקו שהוא חלק מדבר גדול, וברגע שאדם חי עם הקב"ה הוא כבר נוגע באין סוף ב"ה ואז שם אין חיסרון כלל ומשום הכי יכול להיות שמח במה שיש לו.

בהמשך ברש"י הנ"ל כתוב שקרח לא ראה שבניו יעשו תשובה ומשה היה רואה. ומסביר **הבית ישראל** למה לא ראה קרח שבניו יעשו תשובה? אלא איתא בגמרא אצל חזקיה המלך שלא רצה להינשא מפני שראה שיהיו לו בנים דלא מעלי, וישעיה אמר לו בהדי כבשא רחמנא למה לך וכו', והיה לו בן מנשה שהיה רשע ולבסוף עשה תשובה.

וקשה למה לא ראה חזקיהו שבניו יעשו תשובה, רק שתשובה הוא ענין מען ווערט אינגאנצען איין אנדער מענטש וזה לא רואה אפילו נביא, אבל בשמים רואים הכל, ואצל משה כתוב ותמונת ד' יביט שהיה לו א הימעלישע בליק וממילא הוא כן ראה וזה שכותב רש"י ומשה היה רואה.

וזה כנ"ל, כי תלוי איך ההסתכלות שלך על כל דבר, משה רבינו היה חי עם הפנימיות בכל דבר וממילא היה רואה דברים שמישהו אחר לא רואה אותם, משא"כ קרח היה חי חיצוניות וממילא לא ראה מה שמשה רבינו ראה. וממילא לא ראה שבניו יעשו תשובה. וכן איתא **בשפ"א** (תרנ"ב) **ובוודאי היה קרח ועדתו אנשים גדולים, והיו נראין בהתגלות כאלו הם גדולים מאהרן הכהן, אבל כוח הפנימיות גובר, וזה היה הסימן פרח מטה אהרן, שיש לו חלק בנסתרות.** קרח היה רק חיצוני ומשה רבינו היה פנימי.

כתוב אשרי מי שחושדין בו ואין בו. לכאורה היה עדיף שלא יחשדו אותך כלל, את מי אתה רוצה לרבי אחד שחושדים בו או שלא חושדים בו. אלא יש כמה דרכים איך להגיע להקב"ה ולהכיר את השפלות שלו, דרך אחד זה ליפול בעצמו ואז הוא מגיע לשפלות שלו ומשם מגיעים להקב"ה, וכמו שאמר דוד המלך חטאתי נגדי תמיד, או שיש עוד דרך כמו שאמר הבעש"ט הק' כל נגעים אדם רואה חוץ מנגעי עצמו, ועל ידי שאני רואה זאת אצל השני סימן שזה נמצא אצלי, ואם אני לא הייתי נגוע בזה לא הייתי רואה זאת כלל, דהיינו השני מעורר אותי להגיע לשפלות שלי ומשם להגיע להקב"ה.

והדרך השלישי הוא אשרי מי שחושדין בו ואין בו. נכון שאומרים עליו דברים שלא היה ובפועל הוא בטוח לא עשה זאת, אבל בכוח יש לו את זה והוא יכול להיות שם, וזה שהוא לא נמצא שם כי הקב"ה שומר עליו, ואז הוא לא צריך להגיע ליפול ממש או לראות מישהו אחר נופל בזה.

איתא בחברותא (145) והנה בעצם הקב"ה אינו זקוק לתפילת עם ישראל לא מצד עצם התפילה אליו יתברך ולא מצד הענין אשר בזה שאנו מתפללים אל השי"ת אנו מכבדים אותו כביכול. אלא שהקב"ה זקוק לתפילת עמו ישראל בזה שאנו מתפללים ותו לא. ואין כל הבדל מי המתפלל כי אתה שומע תפילת כל פה עמך ישראל ברחמים. ואין בודקים בציציות של המתפלל כאשר הוא מתפלל ולא מצפה לראות איך שהתפילה מתקבלת.

כאשר מתפלל בלי שום חשבונות נוספים בוודאי אין התפילה חוזרת ריקם ולא יעכב שום עיכוב את תפילתו אפילו אם נכשל בגרוע ביותר הלא הקב"ה צופה לרשע וחפץ בהצדקו. הלא הרבש"ע הקצר בזעם ומאריך אף. אם כן אין כל הבדל במהות האדם במה שמוגדר צדיק או רשע. אדרבה לפעמים התפילה של הרשע יותר נערץ אצל הקב"ה כי הקב"ה מעוניין בהתעלות של הרשע משאול תחתית יותר מהצדיקים שכבר התעלו. כמו שאמרו חז"ל מקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים יכולים לעמוד.

לכן אף שבמצב הכללי יש מושג צדיק המשפיע טובה וברכה. ויש מושג רשע המשפיע את מה שמוגדר לא טוב. מכל מקום אין אנו רשאים כלל וכלל להראות באצבע ולומר זהו צדיק וזהו רשע כי לגבי הפרט אין כל הבדל ביניהם כי הצדיק עלול להיכשל בין רגע ח"ו והרשע יכול להתעורר בתשובה והרי הוא כצדיק גמור.

אם נמשיך בעבודה העצמית כפי שהודרכנו בדרך ואם נתחזק בזה שלא ליאש עצמנו נוכל להביא את משיח צדקינו. אמנם העבודה קשה כי צריכים להיות גלויים בפני הרבש"ע ולהיות מוכנים לעמוד לפני ערומים ולא להתבייש. וזה יתכן רק מתי שנהיה אמיתיים באמת המוחלט. ולפעמים האמת כואבת מאוד ונטיית האדם להתכחש לאמת הזאת. בכ"ז אם האמת נר לרגלו בוודאי יעזרהו השי"ת לחסות בנועם ד' יותר מאותם בני תורה המתפארים בכבוד התורה עבור הכבוד העצמי ומתרחקים מהאמת.

דוד המלך היה איש אמת ולכך נדבקו אליו כל הפוחזים ורקים כי קיבל את כולם ומצא אצל כל אחד את נקודת האמת שלו. דוד המלך זכה שדוד מלך ישראל חי וקיים רק בכוח האמת שבו. כאשר בא אליו נתן הנביא כאשר בא אל בת שבע היה מוכן להודות על האמת ולומר חטאתי. וד' אמר לו מיד גם ד' העביר חטאתך ולא תמות. הרי שהגדלות של דוד המלך היה מידת האמת ובכוח מידת האמת זכה להיות בחינת משיח.